

Kako smo postali borilačka sila

Trostruka europska prvakinja Lucija Zaninović bila je godinama sigurna medaljaška oklada IGOR KRALJ/PIXSELL

Nema te glave koju Hrvati neće pogoditi

I karate je sad poput tekvondoa olimpijski sport

Osvajač svjetske karataške bronce Kvesić (desno) u borbi s Garibovićem

Tekvondaši u četvrt stoljeća neovisnosti imaju 58 europskih i 19 svjetskih medalja. Karataši pak 78 europskih i 15 svjetskih

Dražen Brajdić
drazen.brajdic@vecernji.net
ZAGREB

Najbolji naši tekvondaši i karataši opet su bili u berbi medalja. Tekvondaši su se iz Kazanja vratili s osam europskih odličja, a karataši iz Srbije s četiri europske kolajne.

Bogata tradicija tekvondoa
Što to nas, zemlju od samo 4 milijuna ljudi, čini tako uspješnom baš u tim sportovima, a ne u drugoj vrsti borbi, džudu i hrvanju? Čini se da nema te glave koju Hrvati ne mogu dohvatiti.
– Držim da je razlog naših uspjeha i u bogatoj tradiciji. U našem sportu iz naraštaja u naraštaj prenose se visoki ciljevi, znanja i motivi. Desetljećima je to ugradi-

vano u mentalitet boraca. Netko tko je stasavao u vrijeme Ane i Lucije Zaninović želio je osvajati koliko i one. Jako je bitno i kakvi su motivi, a oni su bili najveći mogući. Mi smo na EP otišli s 23 sportaša, a njih 15 vjerovalo je da može osvojiti medalju – ističe izbornik tekvondaša Toni Tomas.
– Razlog je naše uspješnosti u trenerskom kadru na čijem je školovanju, kao i na sudačkom, inzistirao predsjednik nacionalnog Saveza Stjepan Čelan. Prekretnica se dogodila nakon što je za Hrvatsku prestao nastupati trofejni Junior Lefevre, Belgijac s hrvatskom putovnicom, jer nakon njega sve naše medalje osvojili su karataši proistekli iz naših klubova, djelo naših trenera. Nismo više htjeli kupljene proizvode – kazao je tajnik Hrvatskog karate saveza Davor Cipek.
Treća adresa bio je Kineziološki fakultet, a sugovornik nam je bio prof. dr. Hrvoje Sertić, nositelj katedre za borilačke sportove:
– Tekvondaška i karataška popula-

cija dolazi do svog vrhunca u mladim godinama kada koordinacija, fleksibilnost i sve manifestacije brzine dolaze do izražaja, a s hrvatskim tekvondašima i karatašima očito se dobro radi. Njihovi treneri očito znaju napraviti kvalitetne transformacije sposobnosti bitnih za uspjeh u tim sportovima. U džudu i hrvanju jako je važna apsolutna snaga u čemu sazrijevanje traje dulje pa je tako naš Goran Žuvela, kada je 70-ih godina postao europski prvak, imao 26 godina. A kod nas se uvijek postavlja pitanje podrške sustava sportašima kada završe fakultete i moraju početi živjeti od onoga što rade.

Tučemo se i na semaforu

Spomenuo je Sertić i ratnički mentalitet, a to je ustvrdila i legenda karatea Vjekoslav Šafranić: – Najprije, mi smo borbeni mentalitet i samo ćete u ovakvim zemljama vidjeti da dva tipa izađu iz auta i potuku se na semaforu. Srećom, mi smo i talentirana sportska nacija, a kada tome pridodate dobre uvjete za rad i trenersko znanje, onda dođe i do rezultata. Ja sam u svoje vrijeme 2-3 puta tjedno trenirao u klubu kod dr. Topića, a ostalo u svom štaglju u Hrašću. Pa ovakve uvjete kakve ima KK Hercegovina Zagreb, u gdje je stasao europski doprvak Ivan Kvesić, ja sam mogao samo sanjati. Pitanje je bilo svega ovoga u zagrebačkom karateu bilo da nije gradonačelnikove ljubavi prema sportu i ulaganja u sportske objekte.
Tekvondaši su u četvrt stoljeća neovisnosti osvojili 58 europskih i 19 svjetskih medalja. Karataši pak 78 europskih i 15 svjetskih, no treba reći da oni imaju češća natjecanja (europsko je svake godine), ali i više disciplina (borbe pojedinačno i ekipno te kate pojedinačno i ekipno). ●